

Ds Hanneke Siebert

Eerste paasdag, waarin Tineke van der Velde belijdenis van haar geloof deed.

Lezingen: Genesis 2: 4b - 25 en Johannes 20: 1 - 18

Na de preek zong de gemeente met cantorij: Ik weet een tuin waar duizend rozen uit de Bundel Zangen van Zoeken en Zien

Gemeente van de Levende Heer

Pásen, dat is opstanding. De Héér is opgestaan, roepen wij elkaar toe, deze morgen!

Onze Heer Christus Jezus leeft!

Pasen is ook Tineke; vanmorgen geroepen en opgestaan in een nieuw leven.

Iedere dag gebeuren er opstandingsverhalen. Een moeder en een vader die na de plotselinge dood van hun kind, uiteindelijk een begaanbare weg in het leven vinden. Een man wiens huwelijk op de klippen gelopen is, raapt de moed bij elkaar en duft zich voorzichtig weer toe te vertrouwen aan liefde. De geboorte van een kleine jongen brengt zoveel licht en vrede met zich mee, dat zijn moeder zichzelf terugvindt en weer weet dat ze leeft. Een jonge man, gevlucht voor oorlogsgeweld, worstelt met nieuwe taal en andere gewoonten, zoekt, én vindt zijn draai in een nieuw thuisland.

Als predikanten hebben wij het voorrecht zulke opstandingsverhalen te horen.. Dit waren opstandingsverhalen uit deze kleine gemeente; hoe zal het dan wereldwijd zijn?

Ja, er is veel opstanding, elke dag. Zoveel dankbare opstanding.

Maar, er wordt dus ook heel wat afgestorven. Ook die werkelijkheid is de werkelijkheid van deze gemeente. Een dierbare vriend die overlijdt. Een vader en moeder die niet langer samen een gezin willen vormen. Een vrouw voor wie het leven zó zwaar is, dat letterlijk elke stap pijn doet. Een pubermeisje, gevangen in angst voor zichzelf en de ander. Christus Jezus gemarteld, gekruisigd, gedood.

U kunt hier uw eigen verhaal zo tussen schrijven.

En ja, er wordt heel wat afgestorven.

Moet er dan werkelijk eerst iets sterven, voor er opstanding kan komen? Wat is toch dat bizarre, wrede, onbegrijpelijke samenspel tussen Goede Vrijdag, de dood, kruisiging, en Paasmorgen; Opstanding, nieuw leven?!

Het Opstandingsverhaal van Christus Jezus is niet zomaar een verhaaltje van opstanding. Het is geen 'morgen schijnt weer de zon, of 'het wordt elk jaar vanzelf weer lente'.

Nee, tot in de dood gaat Hij, en verder. Tot voorbij het allerdiepste, de laatste duisternis. Daar waar wij mensen elkaar niet meer kunnen bereiken, de ander niet meer aanvoelen, elkaar niet meer kunnen vasthouden. Daar is Hij. Met jou. Met dat kind. Bij die vader.

Jezus' overwinning op de dood vertelt van zijn eindeloze trouw. Van zijn onopgeefbare verbondenheid. Van niet loslaten wat zijn hand met mensen begonnen is.

Pasen vertelt ons van leven zoals God gewild heeft, leven dat steeds op ondoorgrondelijke wijze ontsnappen zal aan de overmacht van de dood.

Doorgang naar "nieuw leven", ontsnappen aan de overmacht van het donker; dat is loei-hard werken. Dat is discipline. Dat is volhouden, doorbijten. Dat is er soms knetterhard aan onderdoor gaan. Dat doet pijn.

En ook daar is Hij. Even volhardend als jij. Dezelfde pijn doorstaan die jij doormaakt. Dát vertelt het verhaal van Goede Vrijdag en Paasmorgen. Hij daalt met jou af, Hij neemt jou mee, ook, nieuw leven tegemoet.

Maria, verslagen, vol van verdriet om hetgeen haar overkomen is, gaat naar de graftuin. Verward, huilend, niet ziend wat Petrus en de andere leerling hebben gezien.

Daar, in die tuin ontmoet Maria een man. Op deze dag, op deze eerste van alle morgens, ontmoeten vrouw en man elkaar. De verwarring is compleet. Is dit de hof van Eden? Zijn hier Adam en Eva? Gods mensenkinderen?

Daar, in die tuin roept de Ene de ander bij de Naam. Maria! Tineke!

In die ontmoeting, gebeurt iets. Als jij je bij je naam geroepen weet, dan verschuift er wat. Dan wordt gezien wie jij bent: "Jij bent het, mijn gelijke! Been van mijn gebeente, vlees van mijn vlees."

Dan is er herkenning: Raboenni, Meester.

Wanneer een mens zich bij zijn naam geroepen weet, daar wordt de Opgestane herkent. Tineke weet zich bij haar naam geroepen; weet zich door de Eeuwige gekend.

Waar mensen elkaar aankijken, wérkelijk de ander in de ogen kijken; daar gebeurt Pasen. Wanneer je een ander ziet, met al z'n gebreken, met al z'n kwetsuren, de doorstoken handen, de geknakte zielen; dan zul je dáár, in de ander, God zelf ontmoeten.

Die Opgestane mens; die draagt alle tekenen van zijn lijden nog aan de lijve met zich mee.

Jantina Antje Hana; in die namen draag jij nog altijd jouw hele verleden met je mee.

Opstanding is niet, verder leven of er nooit iets gebeurd is. Leven als Paasmensen, als Opgestane mens, is voluit leven met alle beschadiging en geslagen wonden. Leven als opgestane mensen, is de ander, met al zijn onhebbelijkheden en tekortkomingen voluit en voor vol aanzien

Noemen wij de ander bij de naam, Tineke, Adam, Maria, dan ontwaren we een tuin, met duizend rozen. Noemt een ander ons bij de naam, Maria, Job, Eva dan herkennen wie Hem.

Leef dan, want Christus leeft!

Amen.